

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 775 ²	Μεγάλη Παρασκευή βράδυ 29 Ἀπριλίου 2016 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Αἱ γενεαὶ πᾶσαι...»

«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου» (Γ' στάσ. ἐγκωμ.)

Ἡ ἀξία ἔχει ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος, ἀγαπητοί μου, μὲ τὸν ὁποῖον ὑμνεῖται ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, τόση καὶ ἀκόμη μεγαλύτερη ἀξία ἔχει ὁ **Ἐπιτάφιος θρῆνος**, ποῦ ἐγράφη τὴν ἔνδοξη ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου. Εἶνε ἓνα ἀριστούργημα. Ὁ ποιητὴς του συνέλεξε εἰκόνες καὶ παραδείγματα τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῆς καθημερινῆς ζωῆς, τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ καὶ ἔφτιαξε μιὰ ἀνθοδέσμη, ἓνα μπουκέτο, μὲ 300 - 400 μεγαλυνάρια - ἐγκώμια.

Σ' ὅλες τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου νὰ ψάξετε, δὲν θὰ βρῆτε ἄλλο τέτοιο ἔξοχο ποίημα. Ὁ **ἀνώνυμος ποιητὴς** του δὲν ἐπεδίωξε τὴ δόξα. Μὲ ἐγκαρδιότητα, γλαφυρότητα καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένο ἐκφράζει στὸ μεγάλο Νεκρὸ τὰ αἰσθήματα ὄχι μόνο τὰ δικά του ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητας.

Στὸ ποίημα αὐτὸ **προσκαλεῖ ὅλη τὴν κτίσι**, τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη, τὰ ἄστρα, τὰ βουνά, τὶς πεδιάδες, τὰ πτηνά, τὰ ζῶα, τοὺς ἀγγέλους τοὺς ἀρχαγγέλους, ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ ὑμνήσουν μαζί του τὸ Θεάνθρωπο, ποῦ κατέβηκε στὸν τάφο γιὰ νὰ **«λύση τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου»** (Πράξ. 2,24).

Ἀπὸ τὰ ἐγκώμια αὐτὰ **ψάλλονται τώρα 99**. Χωρίζονται **σὲ τρεῖς στάσεις**, ἀπὸ 33 ἢ κάθε στάσις, ὅσα καὶ τὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ.

Θὰ πῶ λίγες λέξεις γιὰ τὸ πρῶτο ἐγκώμιο τῆς τρίτης στάσεως.

«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου». Τὸ ἐγκώμιο αὐτὸ εἶνε ἐμπνευσμένο ἀπὸ μιὰ θαυμάσια εἰκόνα τοῦ βασιλέως τοῦ ποιητικοῦ λόγου, τοῦ **Ὁμήρου**. Ἀπὸ 'κεῖ ἔχει τὴν καταγωγή του.

«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι...». **Γενεὰ** εἶνε μία

περίοδος τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητας ποῦ βαστάει περίπου **25 χρόνια**. Τέσσερις γενεές μᾶς κάνουν ἓναν αἰῶνα. Ὁ Ὅμηρος λέει, ὅτι ἡ ἀνθρωπότης μοιάζει μὲ ἓνα δέντρο, ποῦ αὐτὸ μὲν παραμένει, ἀλλὰ τὰ φύλλα του ἀλλάζουν. Τὴν ἀνοίξι φυτρώνουν νέα φύλλα, μένουν ὅλο τὸ καλοκαίρι, καὶ κατόπιν κιτρινίζουν καὶ πέφτουν. Κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ πάνω στὸ δέντρο τῆς ἀνθρωπότητας φυτρώνουν ἑκατομμύρια γένη ἀνθρώπων, καὶ σχηματίζουν τὶς γενεές.

Ἀπὸ τότε ποῦ ἀκούστηκε στὸ σύμπαν τὸ **«Γενηθήτω φῶς»** τῆς δημιουργίας (Γ' ἐν. 1,3) ἔχουν περάσει, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς, περίπου **7.500 χρόνια**, δηλαδὴ **300 περίπου γενεές**. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ Ἰωσήφ ἀξιώθηκε νὰ κηδεύσῃ τὸ πανάχραντο σῶμα τοῦ Κυρίου μέχρι σήμερα ἔχουν περάσει 80 γενεές.

Οἱ γενεές ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἡ ἀνθρωπότης μένει. Εἶνε τὸ αἰωνόβιο δέντρο, ποῦ κάθε τόσο τὰ φύλλα του κιτρινίζουν καὶ πέφτουν. Τὰ παρασύρει ὁ ἄνεμος ὅπου κι ἂν βρίσκονται, εἴτε χαμηλὰ εἴτε ψηλά. Ὁ **κάθε ἄνθρωπος** δηλαδὴ, εἴτε ἄσημος εἶνε εἴτε ἐπίσημος, εἴτε βουλευτὴς, εἴτε νομάρχης, εἴτε πρόεδρος δημοκρατίας, εἴτε βασιλιάς, εἴτε δεσπότης, εἴτε πατριάρχης, **εἶνε ἓνα φύλλο**. Ἔνα φύλλο εἶμαστε, ποῦ τὸ παρασύρει ὁ ἄνεμος.

«Αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου». Τὰ πάντα στὸν κόσμο, κάλλη ἀνθρώπινα, δόξεις, θησαυροί, γνώσεις, ἐπιστῆμες, ὕψη καὶ πλοῦτη, ὅ,τι θαυμάζει ὁ κόσμος, παρέρχονται καὶ φεύγουν. Ἐπαληθεύεται ἐκεῖνο ποῦ εἶπε ἓνας δικός μας φιλόσοφος, ὁ Ἡράκλειτος· **«Τὰ πάντα ρεῖ»**, ὅλα δηλαδὴ ρέουν, **ὅλα φεύγουν**. Σκεφθῆτε, ἀδελφοί μου. Μετὰ ἀπὸ 100 χρόνια ἀκόμα καὶ

τὰ νήπια, πού τώρα βρίσκονται στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας τους, θά ἔχουν ἀποθάνει. Μετά ἀπό 100, 200, 500 χρόνια ποιός ἀπό μᾶς θά εἶνε ἐδῶ στή γῆ; Θεέ μου Θεέ μου! Ἴλιγγος σέ καταλαμβάνει, ἂν σκεφθῆς, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἕνα φυλλαράκι πού φυτρώνει ἐπάνω στό δέντρο τῆς ἀνθρωπότητος.

«*Τὰ πάντα ρεῖ*», ὅλα φεύγουν. **Ἔνας μόνο μένει.** Ὅσο καί ἂν προσπαθήσουν νά τόν θάψουν οἱ ἄπιστοι καί οἱ ἄθεοι, αὐτός μένει εἰς τόν αἰῶνα. Εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, ὄν ὑμνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις. Νέα κράτη ἐμφανίζονται, παλαιὰ καταπίπτουν καί ἐξαφανίζονται. Νέοι ἄνθρωποι, νέα συστήματα, νέες ἀντιλήψεις ἐπικρατοῦν στόν κόσμο. Αὐτός παραμένει αἰώνιος καί ἀμετάβλητος, εἰς πείσμα τῶν δαιμόνων καί τῶν ἀθέων.

Καί σήμερα, μολοντί περνοῦμε μία ἐποχή ἀπιστίας καί οἱ στρατιῆς τῶν δαιμόνων βάλθηκαν νά ξερριζώσουν τήν ἀγία μας θρησκεία ἀπό τίς καρδιές τῶν πιστῶν, ἐν τούτοις ὁ Ἰησοῦς Χριστός παραμένει **ἡ μόνη ἐλπίδα τοῦ κόσμου.** Αὐτή τήν ὥρα, σέ ὁποιοδήποτε σημείο τῆς ὑψηλίου καί ἂν πᾶμε, θά δοῦμε ὅτι ἐορτάζουν τήν ἀγία του ταφή καί σέ λίγο θά πανηγυρίσουν τήν ἔνδοξό του ἀνάστασι. Ἄν ἀνεβοῦμε στοὺς Ἑσκιμῶους καί μποῦμε στίς καλύβες τους, θά τὸ διαπιστώσουμε. Ἄν κατεβοῦμε στό Νότιο Πόλο, στή διακεκαυμένη ζώνη, στήν Κίνα, στήν Ἀμερική, στίς ζοῦγκλες τῆς Ἀφρικῆς, κ' ἐκεῖ θά συναντήσουμε ἀνθρώπους πού πιστεύουν στό Χριστό.

Γι' αὐτὸ καί στό μέλλον κανεῖς δέν θά μπορέση νά κλονίσῃ τὸ ἔνδοξο ὄνομά του. Θά παραμείνῃ ὡς μαγνήτης καί θά ἐλκύῃ τίς εὐγενεῖς ὑπάρξεις· μόνο χυδαῖες ψυχές δέν μποροῦν νά ἀγαπήσουν τὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο, τὸν Υἱὸν τῆς Παρθένου. Παρ' ὅλα τὰ σκοτεινὰ σύννεφα πού συσσωρεύει ὁ ὕλισμος καί ἡ ἀπιστία, ὁ Ἰησοῦς Χριστός **θά ἐξέλθῃ νικητῆς καί θριαμβευτῆς.** Ἐφ' ὅσον ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, κυλοῦν τὰ νερά, θάλλουν τὰ δέντρα καί τ' ἀηδόνια κελαῖδοῦν, ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά μένῃ αἰώνιο θέλγητρο τῆς ἀνθρωπότητος. Κανένας δέν θά μπορέσῃ ποτέ νά τὸν ἀντικαταστήσῃ.

«*Αἶ γενεαὶ νῦν πᾶσαι...*». **Δέν θά ἐκλείψῃ ἡ ἀγία μας πίστι.** Μπορεῖ νά σβήσῃ ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, τὰ ἄστρα· μπορεῖ ν' ἀλλάξουν τὰ πολιτεύματα, νά γίνουν τὰ ἄνω κάτω· μπορεῖ ν' ἀλλάξουν τὰ σύνορα, οἱ ἰδέες νά συγκρουσθοῦν καί νά γίνουν κονιορτός. Ἔνα θά μείνῃ· καί τὸ ἕνα αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστὸς ὁ παντοδύναμος Θεός.

* * *

«*Αἶ γενεαὶ νῦν πᾶσαι...*». Εἴμαστε κ' ἐμεῖς μία γενεά, μέσα στίς πολλές. Γενεὰ ἁμαρτωλῆ βέβαια, ἀλλὰ πού πιστεύει στό Χριστό. Ἀπόψε σέ ὅλους τοὺς ναοὺς **συναντώμεθα τρεῖς μαζί γενεές**· γέροντες, ὠριμοί, καί παιδιά. Μὲ κατάνυξι καί δάκρυα ψάλλουμε ὅλοι τὸν ὑπέροχο ὕμνο τοῦ Ἐπιταφίου θρήνου καί συνοδεύουμε τὸ μεγάλο μας Νεκρό.

Θά ἤθελα, τελειώνοντας, νά προσέξουμε μία λέξι· ἐκεῖνο τὸ «*μου*»· **«Χριστέ μου».** Εἶνε ἀντωνυμία τῆς ὠραίας ἐλληνικῆς γλώσσης καί ἔχει μεγάλη σημασία. Τὰ σημερινὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὴ χυδαία γλώσσα πού τὰ διδάσκουν οἱ ἐκπαιδευτικοὶ μεταρρυθμισταί, τὰ κατέστησαν ἀνίκανα νά παρακολουθήσουν τὸν ὑπέροχο ὕμνο, πού εἶνε γραμμένος στήν ἀθάνατη πατρώα γλώσσα μας, τὴ μελωδία τῶν γλωσσῶν.

«*Αἶ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου*». Τίποτε δέν εἶνε περιττὸ στό ποίημα αὐτὸ τοῦ Ἐπιταφίου. Ἄς προσέξουμε λοιπὸν αὐτὴ τὴ λέξι, «*Χριστέ μου*». Μὲ τὸ «*μου*» αὐτό, ἐκεῖνον πού δέν τὸν χωροῦν οἱ οὐρανοί, τὸν κάνεις δικό σου. Ἄλλο εἶνε νά πῆς «*παιδί*» καί ἄλλο «*παιδί μου*»· ἄλλο νά πῆς «*ἡ μάνα*» καί ἄλλο «*ἡ μάνα μου*»· ἄλλο νά πῆς «*ὁ Χριστὸς*» καί ἄλλο «*ὁ Χριστὸς μου*». Δημιουργοῦμε πλέον **ἰδιαίτερες σχέσεις μὲ τὸ Χριστό**, γίνεται δικός μας. Προσφιλέστερος ἀπ' ὁ,τιδήποτε ἄλλο ὑπάρχει στόν κόσμο. Διότι καί ἀπὸ τὸ παιδί καί ἀπὸ τὴ μάνα προσφιλέστερος πρέπει νά εἶνε ὁ Χριστός. Γύρω ἀπὸ αὐτὸν πρέπει νά στρέφεται ἡ ἀτομική, ἡ οἰκογενειακὴ καί ἡ κοινωνικὴ μας ζωὴ.

Ὁ Χριστὸς νά μὴν εἶνε μόνο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀρχαγγέλων καί μυριάδων ἄλλων ἀνθρώπων, ἀλλὰ νά γίνῃ καί δικός μας. Ὅπως λέει ὁ Τζοβάννι Παπίνι, νά δημιουργήσουμε **προσωπικὲς σχέσεις** μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, νά τὸν ἔχουμε φίλο, προστάτη, πατέρα, εὐεργέτη, αἰώνιο λυτρωτῆ. Καί τότε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας νά ψάλλουμε πάντοτε· «*Αἶ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου*».

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νά σᾶς πῶ. **Καί τώρα σιωπή.** Ὅχι συζητήσεις καί γέλια. Ἡ καρδιά μας, τὸ μυαλό μας, ἡ σκέψι μας νά εἶνε στό μεγάλο Εὐεργέτη μας, στόν θουσιασθέντα γιὰ τὴν σωτηρία μας καί ταφέντα Χριστό. Ἔτσι ἀρμόζει στοὺς Χριστιανούς. Ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**